

SRDÍČKO

ročník XXIII. **3**
28. 7. 2019

ZAMYŠLENÍ SESTRY FRANTIŠKY

Nelze si v poslední době nevšimnout toho, co se děje v naší společnosti. Na jedné straně politické skandály, nepostižitelní lidé a na straně druhé obrovská vlna protestů a obava o demokracii. Možná se mnozí ptáme, jak se k tomu postavít – a zda vůbec. Jako křesťané a zodpovědní lidé bychom nějaký postoj zaujmout měli. Mnozí z nás jsme přijali svátost křesťanské dospělosti. Co znamená být dospělým křesťanem?

Mladí lidé už jsou, jak se zdá, přesytní materialismem a touží po hodnotách. Neměli bychom se před nimi alespoň trochu stydět? Touží-li po hodnotách, asi jim chybí. Předávat hodnoty je povinností a úkolem právě dospělého křesťana. Ptám se, co jsme jim tedy předali? Neuškodí nám zpytování svědomí a pokorné přiznání. Pokora je pravda a Ježíš říká: „Poznáte pravdu a pravda Vás osvobodí“ (Jn 8, 32). Zakusili jsme již osvobozující vydechnutí, když jsme se před sebou i před Bohem v pravdě přiznali? (Jestliže ne, nežijeme v pravdě.) Když to učiníme, nebudeme moci více zůstat lhodestvní, aby také pro nás jednou neplatila slova Písma: „Vím o tvých skutcích; nejsi studený ani

horký. Kéž bys byl studený anebo horký! Ale že jsi vlašný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech.“ (Zjv 3, 15-16).

Nedávno začaly čistky a výměny lidí na nejvyšších místech, kde může být narušen právní stát. Snad umíme domyslet, co to může znamenat. Naše generace zažila, jaké je nedovolat se práva ani spravedlnosti. Proto je naší svatou povinností a občanskou zodpovědností tyto věci hájit. A jak? Podpořit mladé, kteří pozvedli svůj občanský hlas, v jejich úsilí. Když budeme my, občané, lhodestvní, budou naši poslanci a vláda dělat to, co vyhovuje jim. Ale my jim musíme ukázat, že byli zvoleni pro službu občanům. Proto se nebojme každý udělat to, k čemu jsme od Boha dostali dary. Někdo nemůže víc, než se modlit. Ten ať se modlí. Avšak jiní, a není jich málo, mohou a mají i veřejně projevit svůj nesouhlas s tím, co se děje. Hlavně se nemůžeme tvářit, že se to nás, křesťanů, netýká... Nechtějme dopustit novou totalitu svou lhodestvností k veřejnému dění. Budoucí generace nám to neodpustí. A také pamatujme, že se budeme zodpovídat z toho, jakou jsme jim připravili budoucnost.

sestra Františka Majerčíková, dkl.

JAK OČISTIT SVÁ SRDCE

Už samo téma duchovní obnovy br. Didaka, kterou jsme mohli slyšet v kapli klarišek v Soběšicích v sobotu 6. dubna 2019, bylo provokativní. Vždyť dobře známe, jak je naše srdce, které není vždy jen plné lásky, čili Boha, otevřené ke zlému. Někdy se díváme sami sobě, že děláme či říkáme něco, co jsme „ani tak nemysleli“. Naše Srdce není mnohdy pro nás tím nejlepším partnerem a zrazuje nás. A zatím si ten Zlý rozšiřuje vstupní škvíрку do našich myšlenek i skutků.

Br. Didak upozorňoval na cesty Ducha Zla a na jeho vynalézavost, jak naplnit srdce, které v podstatě touží po DOBRU, reptáním, malomyslností, touhou po nedovoleném sexu, po smrti jako úniku ze života plného překážek. Duch Zla a Klamstva nás naplňuje strachem, obavami a bere nám sílu ke svobodnému rozhodování.

Jak tedy očistit své srdce?

Písmo sv. k tomu říká: „*Z nitra totiž, z lidského srdce, vycházejí zlé myšlenky, smilství, loupeže, vraždy, cizoložství, chamtivost, zlovolnost, lest, závistivý pohled, nadutost, opovržlivost. Všechno toto zlé vychází z nitra a znesvěcuje člověka.*“ (Mk 7,15)

Uvědomujme si, že prvotní jsou myšlenky. Právě ty nás posouvají k rozhovorům skutečným i neuskutečným, ale mnohdy plným zlosti, hněvu, závisti atd. Jak se k tomu postavit? Dát všemu volný průchod, anebo bojovat? Jsme lidé plní emocí, vášní, lidé velké touhy a lásky, ale také opačných vlastností.

Od bratra Didaka jsme dostali dva úkoly: napsat seznam vlastních negativních

myšlenek a napsat seznam vlastních pozitivních myšlenek.

Jaká myšlenka nám bude pomáhat v léčebném procesu?

A nyní, moji přátelé, nemohu si odpustit jednu přílehu citaci, která nám pomůže v našem úsilí, jak všechno to, co jsme na přednášce slyšeli, uvést do života. Br. Didak říká: *„Jestliže živíme své oči, svůj sluch, svou fantazii a své srdce pornografií, řečmi o druhých nebo posloucháme sprosté vtípy, vstřebáváme mnoho informací, koukáme stále na televizi či ji máme jako kulisu, nebo rádio stále vyhrává, nebo máme neustále sluchátka v uších, tak se nemůžeme divit, že ty obrazy, slova a lomoz světa k nám přicházejí a jsou stále přítomné, jako myšlenky, obrazy a představy. Nejdříve musíme zavřít dveře této rušivým vysílacím a signálům a potom můžeme usilovat o vnitřní čistotu srdce.“*

Potom nastala chvíle být s Bohem v Nejsvětější svátosti a v bolestném růženci rozjímat o utrpení Krista, o Lásce, milosrdenství a s Karlem Krylem vnímat ve svém nitru to nejdůležitější „Beránku, marně jsi neumíral!“.

Dopoledne vyvrcholilo obětí mší sv. Věřím, že setkání s Pánem se stalo i setkáním s odvahou změnit své srdce. „*No uvidíme!*“ řekl vtípně br. Didak. Však za pokus to stojí!

Děkuji za sebe i přítomné za ten čas milosti, který jsme mohli prožít, za potěšení, které dává Pán těm, kteří budou odhodláni dělat to nejvíce, co mohou, a prosit o to, na co naše síly nestačí.

S vděčností Vás zdraví Čechová F.

KLANÍME SE TI, PANE JEŽÍŠI KRISTE, A DĚKUJEME TI, NEBOŤ SVÝM KŘÍŽEM JSI VYKOUPII SVĚT

V neděli 14. dubna od 15 hodin v Ivančicích pronášeli tuto větu v pokleku kromě poutníků z několika států také poutníci čeští. Výpravu věřících z naší farnosti zorganizoval br. františkán Jan Kapistrán Gajdoš, řečený Kapi. Spolu s nimi se účastnila také skupina věřících z farnosti Petrov, pod vedením svého kanovníka. Nemohla chybět ani početná účast přímo z Ivančic, kterou doprovázel místní kněz Mgr. RNDr. P. Miroslav Kazík.

Křížová cesta je zde postavená v přírodním prostředí katolickým spolkem „sv. Kliment“. Výklenkové kaple postavil v letech 1861 až 1863 Ignác Hüpsch a Jan Kratochvíl. František Kočí daroval místo sešlých, na plátně malovaných obrazů vypuklé polychromované výjevy z litiny, a to pro všechna zastavení Křížové cesty.

Zastavení začínají nad hřbitovem. Z počátku se terén cesty mírně zvedá až do strmějšího vrcholového stoupání. Věřící za pomoci řeholních sester františkánek

a dalších třech bratrů františkánů z Husovic sestavili hodnotný kulturní program pro dvě kytary doprovázené pěveckým sborem a zajímavá liturgická čtení pro každé zastavení. Celý den bylo polojasno, které se proměňovalo v mírnou přeháňku.

Za zvuku zvonů kající průvod vstoupil do kaple sv. Jakuba na vrchu Krásné Hory. Její historie je velmi pohnutá. Jako samostatný náboženský artefakt prodělala slavnostní zrod, zánik i nové vzkříšení. Věřícím začala sloužit od roku 1481. V rámci reformy císaře Josefa II. byla v roce 1784 rozebrána. Současná stavba je vybudovaná v novogotickém slohu z iniciativy národního buditele P. Tomáše Procházky, aby sloužila nepřetržitě dodnes.

Pro všechny účastníky, kteří se přišli poklonit oběti Ježíše Krista, znamenala jejich účast nejen kající skutek, ale i kulturní zážitek.

Ing. Václav Hlaváč

OHLÉDNUTÍ ZA HUSOVICKOU ALFOU

Od konce ledna do poloviny dubna tohoto roku probíhala na naší faře setkání Alfa kurzů. Husovická farnost se tak připojila k aktivitě, která se od 90. let minulého století rozšířila z Anglie do celého světa. Alfa začala původně jako krátký kurz určený pro křesťany v anglikánské farnosti Nejsvětější Trojice v Londýně. V roce 1990 převzal vedení Alfy vikář (původně advokát) Nicky Gumbel. Nicky si všiml, že na Alfu chodí mnoho lidí z necírkevního prostředí, kteří se chtějí seznámit s křesťanskou vírou, a obsah setkání tomu přizpůsobil. Z Alfy se tak staly oblíbené kurzy pro všechny zájemce o křesťanství a její formát převzaly postupně jak hlavní protestantské denominace, tak i pravoslavní a katolíci. Alfy se již zúčastnily desítky milionů lidí ve 169 zemích světa. Kurzy trvají zpravidla jedenáct týdnů, jednotlivá setkání se věnují různým tématům spojeným s křesťanskou vírou a poskytují především prostor k diskuzi a rozhovoru. Přestože se jednotlivé Alfa kurzy liší, mají vždy společné tři věci: společné jídlo, promluvu a rozhovor o tématu promluvy.

I husovická setkání se držela tohoto formátu: neformální přátelská společná večeře na úvod, přednáška na určené téma a poté diskuze ve skupinkách vedených moderátory. Na prvním setkání se sešlo přes třicet lidí, počet návštěvníků se postupně ustálil na zhruba dvaceti

lidech nejrůznějšího věku, kteří proputovali všemi tématy až do šťastného konce, což se dá považovat za nesporný úspěch. Sešli se tu jak praktikující farníci, kteří využili příležitost k setkávání a rozhovoru, lidé toužící po křtu či po aktivním začlenění do křesťanského života, tak i ti, kteří se chtěli s křesťanstvím teprve seznámit. Večeře i přednáška byly společné, diskuze probíhaly v menších skupinkách čítajících šest až osm lidí.

Během jedenácti večerních setkání a jedné celé soboty věnované Duchu svatému měli všichni účastníci možnost seznámit se se základy víry, Písmem svatým i modlitbou, ale hlavně získat tu nejpodstatnější křesťanskou zkušenost – že víra je především vztah a církev je především společenství. Během tří měsíců se jedno takové malé fungující společenství utvořilo – společenství lidí, kteří se na každé setkání těšili, s chutí se pouštěli nejen do jídla, ale i do diskuzí o nelehkých tématech. Mnozí z nich se rozhodli v Alfě pokračovat formou dvouleté přípravy ke svátosti křtu, biřmování či smíření.

Viditelný zájem a radost ze strany účastníků však nebyly jediným příjemným překvapením husovické Alfy. Tato setkání rozhodně prospěla i našemu farnímu společenství. Na přípravě a chodu Alfy se podílely a spolupracovaly desítky lidí – od přednášejících, kteří mnoh-

dy překonali obavy a předstoupili před posluchače s tématy, o kterých obyčejně člověk veřejně moc nemluví, přes moderátorku až k vedoucím skupinek. Obrovskou práci zastal podpůrný tým zajišťující obsluhu u večeře včetně hráče na akordeon a také všichni ti neviditelní, kteří připravovali webové stránky, organizovali setkání nebo se odvážně pustili do přípravy jídel pro více než třicet lidí. A připomenout je třeba i františkány, kteří poskytli jak pohostinství, tak duchovní podporu. Díky všem těmto lidem se mohli účastníci Alfa kurzů se-

tkávat u nádherně prostřeného stolu ve vlídném prostředí františkánského domu, a zakusit tak ten nejlepší možný „křesťanský start“.

A co zmínit na závěr? Šedou eminencí v pozadí, strůjce a hybatele husovických Alfa setkání – bratra Didaka. Byl jediný, kdo měl zkušenost s Alfou již z Plzně, přišel s tímto nápadem a také jej uskutečnil: dal dohromady celý tým a navnadil či postrčil i většinu účastníků. Za husovickou Alfu Bohu díky a našim milým bratrům františkánům též!

LV

FOTOGRAFIE ZE SEDEROVÉ VEČEŘE

Foto Mirek Boudný

POUŤ DO KŘTIN

Tradiční pouť do Křtin. Někdo jde pěšky a někdo jede autobusem. Letos jsme se rozhodli, že se této tradiční poutě zúčastníme. Abych byl přesnější, už i v minulých letech jsme se rozhodli, že vyrazíme „pěškobusem“ do míst, kam jsme dříve jezdili pravidelně z Brna na kole. Jenže pokaždé do toho něco vlezlo nebo jsme zaspali a z pouti nebylo nic.

Letos natahují budík na 7:30, ale jarní únava, resp. únava po operaci ruky, vykonává své, a tak se probouzíme po půl desáté. Co teď? Teď už jsou na cestě a čekat na nás nebudou. „Pojedeme na kolech!“, navrhuje nejmenší Amálka.

„Dobrý nápad, Ami,“ říká manželka. „Ale, tatka ještě po operaci neudrží řídítka, takže všichni jet na kolech nemůžete,“ dodává.

„A co kdybyste vy šli pěšky a my děti pojedeme na kolech,“ navrhuje syn Martin. „Lída dá na nás pozor, už je přece dospělá.“

„Dobrá,“ odpovídám. Je rozhodnuto. Děti jedou na kolech a my pěšky.

Vyrazíme společně přes vinohradský lesopark zvaný Sherwood, Akátky, Údolíček, ... k řece Svitavě a podél ní do Bílovic. Ještě, že v *Srdíčku* byl napsán itinerář. Alespoň víme, kudy máme jít. Děti na ko-

lech jsou samozřejmě rychlejší. Nezávodíme, náš cíl je jasný. Stihnout mši svatou ve Křtinách ve čtyři hodiny odpoledne. „Máme šanci?“, ptáme se jeden druhého, když jsme v Bílovicích kolem poledne. „Určitě, když se nebudeme loudat.“ Vyrazíme. Děti jedou před námi a my máme před sebou devět kilometrů.

Jdeme po červené značce, cesta se klikatí, čas letí, ale přece se nám daří ukrajovat nějaký ten kilometr. Na rozcestí u křížku se pomodlíme a měníme červenou značku za modrou. Jednak je to o kilometr kratší, čas nás tlačí, a potom, modrá je přece dobrá. Šest kilometrů do cíle, to přece musíme do čtyř hravě stihnout!

Dva kilometry před cílem to vypadá na déšť. „Bože ještě chvilku,“ pozvedám oči k nebi, „až budeme v kostele“. Modlitba je vyslyšena a my v 16:05 přicházíme do kostela, aniž bychom zmokli.

V kostele potkáváme další poutníky z husovické farnosti. Stálo to za to. Sice jsme nešli pohromadě, ale přece jsme šli společnou cestou, na které nás doprovázel Ježíš. Po mši jsme byli obdarováni koláčkem na posilněnou. Ó jak byl lahodný a jak se rozplýval na jazyku.

Bože, díky, věřím, že to příští rok vyjde na společný „VANDR“.

Jiří Maliňák

Fotografie hlavní skupinky Ondřej Špetík. (Jedné z poutnic zapadl mobil pod vyrovnané klády.)

VZPOMÍNKA NA TRADIČNÍ POUŤ DO MARIAZELL

Dne 8. května 2019, na svátek Panny Marie, Prostřednice všech milostí, se konala tradiční pouť do baziliky Mariazell, která se nachází v rakouské spolkové zemi Štýrsko. Z duchovních představitelů se účastnili farář Ignác Majvald a bratr Justin Majvald a pan farář Pavel Lacina z Pozořic. Na cestu se vydalo 93 poutníků, především z farností Lesná, Husovice a Pozořice.

V údolí Wachau jsme zastavili na poutním místě – Maria Taferl. Dále se pokračovalo do Mariazell, kde se v bazilice slavila česká mše svatá, již sloužili Ignác Majvald a Pavel Lacina. Při mši svaté hráli hudebníci z řad poutníků (varhany – Mgr. Jaroslava Stejskalová a MUDr. Jiří Faldík; kytary – Václav Buchta, Jan Čermák, Filip Urban a Ing. Bc. Elen Číková). Na začátku mše byly otci Václavovi, zástupci baziliky Mariazell, předány dary:

svíčka s vranovskou Madonou, kterou vyrobily sestřičky klarisky ze Soběšic pod vedením představené sestry Benedikty, a moravská slivovice. Na poutním místě bylo možné se pomodlit křížovou cestu, nabrat vodu a „pokochat“ se malebnou přírodou.

S Boží pomocí a dobrým týmem se pouť vydařila.

Elen Číková

Foto: Tomáš Josef Hanák

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Fotografie Petr Synek, Člověk a víra

CÍRKEV NA CESTĚ KE SVOBODĚ

V letošním roce si připomeneme 30. výročí jedné z nejdůležitějších událostí našich moderních dějin, pádu komunistického režimu a návratu svobody po více než 40 letech. Tato událost a okolnosti k ní vedoucí jsou spojeny s osudy mnoha odvážných lidí, kteří se dokázali, ač mnohdy osamoceni, postavit tehdejšímu zlu. V tomto a následujících dvou číslech *Srdíčka* připomeneme tři osobnosti z řad katolické církve, které mají mimořádnou zásluhu na znovunabytí svobody v naší zemi.

Kardinál František Tomášek

Dožít se devadesáti let není, i přes rozmach současné medicíny, zdaleka běžná věc. Dožít se devadesáti let v plné duševní a fyzické svěžesti je už dosti výjimečný úkaz. Naše farnost dostala jako velký dar možnost poznat takový případ: otce Berarda, vzácného kněze a člověka, na něhož vzpomněla paní Jitka Kummerová v minulém čísle *Srdíčka*. Ovšem prožít v devadesáti letech samotný vrchol lidské, občanské a profesní dráhy, to zní téměř jako věc nemožná. Nicméně něco podobného se v naší zemi událo, shodou okolností také při výkonu kněžské služby. Právě před 30 lety se ocitl na vrcholu své pozemské dráhy tehdy devadesátiletý kardinál František Tomášek. Muž, který nebyl po dlouhá léta obecně příliš znám, se stal jedním z morálních symbolů listopadových událostí v roce 1989.

František Tomášek se narodil 30. června 1899 ve Studénce (okres Nový Jičín). V roce 1918 odmaturoval na Slovanském gymnáziu v Olomouci, na kněze byl vysvěcen 5. července 1922. Následná desetiletí byla spojena především s jeho pedagogickým působením, které vyvrcholilo

v roce 1947, kdy se František Tomášek stal profesorem katechetiky a pedagogiky na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě. Po komunistickém převratu v roce 1948 ho olomoucký arcibiskup Josef Matocha tajně vysvětil na biskupa. V roce 1951 byl František Tomášek zatčen a bez soudu uvězněn v koncentračním táboře pro kněze v Želivi, odkud byl poslán na nucené práce do kamenolomu. Po propuštění v roce 1954 působil dalších deset let jako administrátor farnosti Moravská Huzová.

Jeho další směřování významně ovlivnil druhý vatikánský koncil, jehož všech čtyř zasedání se, jako jediný z českých biskupů, směl zúčastnit. Protože se komunistickému režimu zdál být lehce manipulovatelný, tak mu tuto účast povolil. Po obtížných jednáních mezi státní mocí a římskokatolickou církví byl v roce 1965 ustanoven apoštolským administrátorem pražské diecéze, jako nástupce komunisty vypovězeného kardinála Josefa Berana. Dlouho se zdálo, že pro komunisty byl František Tomášek dobrou volbou. Nikdy se sice nesnížil ke kolaboraci s režimem (na rozdíl od řady dalších duchovních, kteří na tu či onu formu „spolupráce“ s vládnoucí mocí přistoupili), ale jeho jednání cha-

rakterizovala především opatrnost. Tyto Tomáškovy postoje vyvrcholily v období vzniku dokumentu Charta 77, který vyzýval k dodržování lidských a občanských práv v naší zemi. František Tomášek sice tento dokument přímo neodsoudil, ale zaujal vůči němu zdrženlivé až kritické stanovisko. Tento jeho postoj je dnes samozřejmě třeba chápat v kontextu tehdejší doby. Podpis Charty znamenal téměř jistou ztrátu zaměstnání, příp. vyhazov ze studia, aktivnější signatáři byli opakovaně vězněni, někteří i mnoho let. Strach ve společnosti byl prostě všudypřítomný.

Právě v této době však začala postupná proměna postojů Františka Tomáška. Velkou roli v ní sehrál teolog Josef Zvěřina, vězeň nacistických a komunistických lágrů, který Františku Tomáškovi jeho opatrnickou pozici vytkl s tím, že situace v naší zemi představuje zásadní mravní otázku, při které církev může různým taktizováním ztratit svoji věrohodnost. Další významný moment přinesl již následný rok 1978, kdy byl František Tomášek jmenován pražským arcibiskupem a kardiná-

lem. V téže době se navíc stal papežem Jan Pavel II, který – na rozdíl od svých předchůdců – měl s komunisty přímou zkušenost. František Tomášek začal otevřeně protestovat proti porušování nejen náboženských, ale i lidských a občanských práv v naší zemi, a postupně začal být vnímán jako ikona protirežimního odporu. Na tom mělo bezpochyby zásluhu i jeho okolí, mezi blízké spolupracovníky pana kardinála patřil např. kněz Tomáš Halík.

V roce 1985 sloužil mši u příležitosti výroční pouti na Velehradě. Tato akce vešla do národních dějin především tím, že zde více než sto tisíc zúčastněných vypískalo ministra kultury a další komunistické funkcionáře. Tato událost posílila kardinála Tomáška a jeho vědomí, že není osamoceným generálem bez vojska, jak se mu komunističtí dohlížitelé dříve vysmívali. O Velikonocích roku 1987 vyhlásil desetiletý program duchovní obnovy českého národa k tisícimú výročí smrti sv. Vojtěcha. V roce 1988 podepsal petici požadující svobodu náboženského vyznání, protestoval také proti policejní brutalitě při lednových shromážděních k uctění památky smrti Jana Palacha v roce 1989 a podpořil petici Několik vět žádající dialog komunistické moci s občanskou opozicí. Všechny tyto události předznamenaly dozrání jeho pozoruhodného vnitřního přerodu.

V červnu roku 1989 oslavil pan kardinál 90. narozeniny. Společnost, která se na děkonné bohoslužbě v chrámu sv. Víta sešla, dávala tušit, jaký most dokázal pan kardinál v komunisty potírané společnosti vybudovat. Kromě tradičních katolických věřících zda byli přítomni i lidé z různých občanských struktur opozičních vůči komunistickému režimu (mezi nimi byl ob-

zvlášť nepřehlédnutelný tehdy opakovaně zakazovaný hudebník Michael Kocáb). Po skončení bohoslužby se její účastníci nerozešli, pouze se spontánně přesunuli pod okna arcibiskupského paláce. Zde zprvu ojedinělé výkřiky požadující náboženskou svobodu začaly nabývat na síle, až splynuly v jednotné skandování „Svobodu, svobodu“. Scéna, která se pak před arcibiskupským palácem odehrála, je už dnes stěží představitelná. Zatímco se pan kardinál objevil v okně své pracovny a svým všeobjímajícím gestem zdravil skandující občany, z dalších oken arcibiskupského paláce příslušníci Státní bezpečnosti fotili shromážděné kvůli jejich identifikaci. Téměř nikdo z nich však neodešel, a tak duchovní oslava devadesátin pana kardinála měla neplánovaný efekt: narostl počet občanů, kteří se, alespoň na chvíli, dokázali zbavit strachu před všudypřítomnou totalitní mocí.

Velký podíl měl pan kardinál na svatořečení Anežky Přemyslovny na podzim roku 1989, kdy se osobně účastnil i bohoslužby k tomuto svatořečení v Římě. Následné revoluční události ho pak postavily do centra společenského dění. Jeho věta „Já a celá katolická církev stojíme v tuto historickou chvíli na straně národa“, pronesená při mši ve svatovítské katedrále, byla čtena při listopadových demonstracích na náměstích, a stala se jedním ze symbolů pádu komunismu.

V roce 1990 se naplnil jeho životní sen. Po 42 letech byla obnovena svoboda náboženského vyznání, všechny biskupské stolce byly obsazeny, diplomatické styky s Vatikánem obnoveny a v životě církve začala nová etapa. Poslání kardinála Tomáška bylo završeno. Jako nejstarší činný biskup v katolické církvi mohl požádat

papeže o uvolnění ze svého úřadu. František Tomášek tak byl zproštěn úkolu správy pražské arcidiecéze v březnu 1991. Zemřel 4. srpna 1992, pochován byl o 8 dní později ve svatovítské katedrále. Pohřbu kardinála Tomáška se kromě duchovních autorit zúčastnili i významní světoví státníci, kteří mu tímto způsobem vzdali svůj hold.

Život pana kardinála byl pozoruhodný především ve svém vývoji. Stejně jako kdysi Tomáš Garrigue Masaryk také on pochopil, že i přes pokročilý věk není čas na odpočinek, ale že jeho místo je uprostřed společenských změn. A také pochopil, že spolupráce s vládnoucí mocí, pokud tato nedodrží demokratické principy, není možná. Jakkoliv nelze srovnávat normalizační temno 70. a 80. let s dnešní situací, odkaz pana kardinála současným církevním autoritám zní jasně: ve věcech mravní povahy nelze taktizovat. Naopak je v případě ohrožení základních demokratických hodnot třeba nahlas říci, a to i nejvyšším představitelům státu, svoje jasné ne.

Jan Čermák

PTÁME SE FRANTIŠKÁNŮ ANEB DŽASTYN PORADNA

Také v tomto Srdíčku pokračujeme s otázkami nás, farníků. Za obě otázky moc děkujeme a vybízíme dál k tomu, abyste se nebáli ptát.

Jak je to s rozhřešením?

Pán Ježíš platí za naše hříchy svou krví, a to není maličkost. Proto základními předpoklady pro dosažení odpuštění (rozhřešení) a platnosti zpovědi jsou uznání viny, lítost nad spáchanými hříchy a předsevzetí, čili touha a úmysl s hříšným jednáním (životem) skoncovat a podniknout potřebné kroky k nápravě, případně také nahradit způsobené škody, do té míry, do jaké je to možné. Pokud těžce hřešící člověk svého jednání nelituje ani nechce na svém jednání nic měnit – a hodlá setrvávat v hříšném způsobu života, nemůže obdržet rozhřešení, ani jeho zpověď není platná – je lidově řečeno „svátokrádežná“.

Kněz také přihlíží ke schopnosti anebo neschopnosti zpovídacího se člověka – zda a do jaké míry je schopen výše uvedené podmínky splnit a vždy také záleží na individuálních okolnostech, např. totální vyčerpanost, psychická i fyzická schopnost nebo neschopnost tyto podmínky splnit, blízkost nebo hrozba smrti, násilí atd.

Nestává se to často, ale vidí-li kněz, že dotyčný člověk může, ale nechce usilovat o nápravu věcí, je nucený mu rozhřešení odeprít. Zvláště se jedná o chování ohrožující majetek, zdraví, život a spásu hřešícího nebo toho, komu je ubližováno. Škála

možností je široká: např. soužití nesezdaných, alkoholismus, drogy, domácí násilí, sexuální obtěžování a zneužívání, rozkrádání majetku, podílení se na organizovaném zločinu, šikana, manipulace s jednotlivci nebo skupinami, podvody, vraždy... Co se týká právě vraždy, pro rozhřešení se nepožaduje, aby na sebe dotyčný podal trestní oznámení. Nenajde-li totiž k tomu odvahu, a zvláště, je-li ještě jinak ohrožený, mohl by tím mít uzavřenou cestu k odpuštění hříchů. Vše se řeší s ohledem na individuální okolnosti.

Proč se říká při pozdravení pokoje pokoj „vám“, když je v kancionálu uváděno jako pozdrav pokoje „pokoj s tebou“ a tyká se i Pánu Bohu a Panně Marii v modlitbách?

V Bibli se nevykává a ani při vlastních liturgických úkonech se nemá vykat. I kdyby mi předával pozdravení pokoje sám papež nebo prezident, správně mám odpovědět tykáním „i s tebou“. Lidé (i já) však mají ostych tykat někomu váženému nebo staršímu. Případá jim to málo zdvořilé, a proto raději vykají. A také rádi mění tento pozdrav na „pokoj tobě“, což zní trochu „srdečněji“. Ale správná odpověď na pozdravení pokoje je „i s tebou“, protože to lépe vyjadřuje, že nepředávám pokoj

„svůj“, ale Ježíšův. V misále i v kancionálu je uvedena odpověď „i s tebou“, protože výzva kněze zní „pokoj... ať zůstává... s vámi“. (Neříká „pokoj vám“.)

Při různých liturgických slavnostech, při vítání, proslovech, loučení se se papeži, prezidentům, biskupům i kněžím vyká, při samotné liturgii se však má tykat :-).

Na obě otázky odpovídal br. Justin.

POZVÁNKY

I letos bude v brněnském **Centru naděje a pomoci** o letních prázdninách pořádán **kurz pro dospívající dívky** ve věku 12–18 let pod názvem **Byt sama sebou**. Jedná se o týdenní kurz, probíhající vždy ve všední dny v časovém rozmezí 9:00–13:30, tentokrát v termínu 26.–30. 8. Kurz je zaměřen na získání zdravého sebevědomí dospívajících a uvědomění si svojí jedinečnosti, kdy etické hodnoty jsou předkládány v souladu s morálním učením katolické církve. V rámci tohoto preventivního programu si dospívající dívka může za pomoci testů a her zjistit, v čem je dobrá, za co se může pochválit a co naopak by bylo dobré na sobě změnit k lepšímu. Bližší informace včetně přihlášky jsou na: <https://www.cenap.cz/byt-sama-sebou-1>.

V sobotu 7. září se uskuteční **farní pouť do Hájků u Prahy**. Již nyní je objednaný autobus. Prosíme zájemce, aby se zapsali do formuláře připraveného v sakristii a zároveň zaplatili příspěvek 400 Kč.

Taktéž je objednaný autobus na **jáhenské svěcení bratří Šimona a Kapistrána**, které se koná 5. října v Praze. Je možné se už též přihlásit v sakristii zapsáním se do formuláře a zaplacením částky 400 Kč.

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: srdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXIII, 3/2019, 28. 7. 2019**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; Ondřej Špetík; Markéta Špetíková** (šéfredaktorka)

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 2. 7. 2019.